

„Идиот“ је старогрчка реч, и њом су стари Грци називали грађане које не занима политика, грађане који су „гледали своја посла“, за разлику од осталих, нормалних, који су били „зоон политикон“ (створење које се бави политиком). Реч „идиот“ је с временом добила сасвим другачије значење, али било би занимљиво замислити ситуацију у којој би се и у данашње време овом речју морао означавати однос човека према политици. Уколико би ова реч имала исто значење као и у стара времена, идиота би на нашој планети било „машала“. Међутим, са садашњим значењем те речи, вероватно је да би се људи определили да њоме зову оне које интересује политика.

Разлог за овакав исход би наравно била чињеница да је политика одавно изгубила неколико својих својстава које је поседовала у време старе Грчке, а због којих је у то време било нормално да се људи њоме баве. Једно од тих својстава је логичност. Управо је логика нешто што људе мотивише да се нечим баве, нешто што људи очекују и од себе и од других. Наравно, као и у свему и у животима свих људи неретко се дешава да логика изостане, те се „живот закомпликује“.

Али, када логика потпуно напусти одређену друштвену појаву, као што је напустила политику, управо је логично да ће све мање бити оних које политика занима. И сада долазимо до неисцрпне теме за анализу – нелогичности данашњих дешавања у политици. У мору светских нелогичности, Србија је вероватно земља у врху листе, земља у којој се може наћи безброј примера. Можда би било занимљиво ако би се неко дохватио пера и написао неку врсту енциклопедије српских политичких нелогичности, али у овом тренутку бих скренуо пажњу на једну нелогичност која егзистира већ дуже време, са тенденцијом да опстане и надаље.

Деведесетих година прошлог века важило је неписано правило – ако желиш да се запослиш, да покренеш неки бизнис, или да предузмеш било шта што ће ти донети напредак, учлани се у СПС или ЈУЛ, тиме ћеш себи умногоме олакшати пут. Само помињање овог дуета многимима је изазивало гађење, између осталог и зато што су ове две странке направиле систем у коме без њих, и мимо њих нико не може да успе.

Петнаестак година касније, у Србији имамо следећу ситуацију:

Да ли је „идиотски“ бавити се политиком?

Пише: Зоран Пријовић
среда, 24 март 2010 08:06

ЈУЛ више не постоји (или можда постоји, али је у „стечају“), СПС преживљава некако и копрца се на власти, са још неколико малих странака које имају сличан статус – Г17 плус, СДП, СПО, ЛСВ, ЛДП, итд. Оно што је уочљиво је да једна странка већ доста дуг период има статус водеће.

Наравно, у питању је ДС. Од избора до избора ДС узима између 20% и 40% гласова, у зависности од тога да ли су у питању локални, или републички избори, која општина је у питању, да ли излазе сами или у коалицији, итд.

Ето нелогичности! У земљи у којој је из дана у дан све горе и горе, у којој влада општи очај и безнађе, у којој је главна тема отимачина државних пара од стране разних „нелогичних“, а егзистенција обичног човека доведена у питање, дакле, у таквој једној земљи, странка која је на власти већ дуже време, странка која има премијера и председника, константно добро пролази на изборима. И где је ту логика? Неко ће рећи (погодите ко) - свака част, то је сигурно зато што ДС има визију, има квалитетне људе, зато што је ДС поштена странка која искључиво гледа интересе Републике Србије и њених грађана, чак врло често и пре сопствених интереса ...

Али да ли је баш тако?

Пре него што покушамо да дамо брзоплете одговоре, да се упознамо са неким оквирним чињеницама.

У Србији постоји 150 општина, 23 града и Београд са својих 17 општина. Ако узмемо да је просечан број запослених по општинским управама 150, у граду Београду минимум 1.000 људи (са разним секретаријатима, управама, секторима, итд.), да је у градовима Србије просечно 350 запослених, долазимо до бројке од око 35.000 људи. Такође, у већини општина постоји још барем по 60 људи који раде по разним уговорима о делу. Са градовима то је још око 15.000 људи, дакле укупно око 50.000 људи запослених по локалним самоуправама. Затим, у државној управи има барем 100.000 запослених (влада, министарства, просвета, здравство, агенције, правосуђе, итд.). Дакле, све у свему, заједно у локалној самоуправи и државној управи (јавном сектору) има сигурно 150.000 људи. Према грубој процени око 55% од тог броја су чланови ДС-а, или су блиски овој странци. То је приближно 85.000 људи.

Да ли је „идиотски“ бавити се политиком?

Пише: Зоран Пријовић
среда, 24 март 2010 08:06

По подацима из августа 2008. године број чланова ДС је око 164.000. Од тог броја, део чланства је у оном броју који се односи на запослене у јавном сектору, стога би се укупан број, што чланова, што „блиских“ ДС-у, могао кретати оквирно око бројке од 220.000.

Ако претпоставимо да сваки члан и симпатизер ДС-а за собом „вуче“ још просечно 5 гласова (породица, пријатељи, кумови, итд.), долазимо до бројке од читавих 1.000.000 гласова.

Што се тиче приватног сектора, ту је ситуација већ мало мутнија, али ако узмемо у обзир да је велики број приватника у тесној зависности од ДС-а, опет се може доћи до извесног броја гласача, који није испод 100.000.

Но, ту се прича о „резервоарима гласача“ ДС-а не зауставља. Годинама уназад, ова странка је повећавала свој утицај и у другим сферама друштва, тако да сада имамо ситуацију да је ДС „доминатна“ и у медијима, култури, спорту ...

На парламентарним изборима 2008. године гласало је нешто мало изнад четири милиона гласача. Ако погледамо претходне бројке, видећемо чињеницу: на четири милиона гласача, ДС има милион и сто хиљада сигурних гласова, што је преко 25%. Ако узмемо у обзир и разочараност многих у Србији у политичаре и тенденцију раста апстинената од избора до избора (која се не односи на поменућу групу од милион и сто хиљада), закључак се сам намеће.

Можда би се могло рећи: ДС је постала самоодржавајућа изборна и владајућа машина са војском међузависних људи, жив организам, који је толико нарастао да једноставно не сме да пукне, јер ће са њим пући и један велики део Србије. Опасно је то што тај организам функционише по принципу самодовољности – битни смо само „ми“, јер „ми“ смо жила куцавица ове Србије, без „нас“ ничега нема. Када је „нама“ добро – добро је и Србији. „Ми“ имамо – има и Србија. „Ми“ смо срећни – срећна је и Србија. Када „ми“ патимо – мора да пати и цела Србија. Ако „ми“ одемо, шта ће бити с кућом, Лаки?

Вратимо се на „идиота“ с почетка приче. На први поглед нелогична, прича о успешности ДС-а ипак има своју логику, као што се види из бројки, које много тога говоре саме по себи. Ако претпоставимо да многе „нелогичности“ наше и светске политике имају неку

Да ли је „идиотски“ бавити се политиком?

Пише: Зоран Пријовић
среда, 24 март 2010 08:06

скривену логику, налик овој ДС-овској, онда се и одговор на почетно питање: Ко је данас идиот?, донекле компликује. На пример, чини се да је данас не само могуће, већ је изгледа и сасвим прихватљиво бавити се политиком на "идиотски" начин, и убирати за то, наоко нелогично, гласове бирача "идиотски" незаинтересованих за политику. Може бити да је логично решење ове „идиотске дилеме“ не постављати више питање - Ко је данас "идиот"? Јер, у супротном, вероватно бисмо сви ми на крају испали идиоти – овако, ил' онако.